

LYKKEGAARDS

DAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MØSDAL

POLITISK FLYTNING

I sidste måned skrev jeg en tårevædet beretning om at blive smidt af en andelsforenings venteliste. Dagen efter jeg sendte klummen ind, fik min kæreste og jeg tilbud om en lejlighed i selv samme forening, så i løbet af meget få dage ændrede jeg personlig status fra at være forsmået fremlejer til agtværdig andelshaver.

Mens disse begivenheder udspillede sig, landede politiet i bedste SWAT-stil en helikopter på taget af Ungdomshuset. Toptrænede antiterrorsspecialister væltede ud og ryddede hurtigt hele bygningen for de 30-35 teenagere der lå og sov rusen ud efter nattens festligheder. Det mindede mig næsten om invasionen af Irak. I flere måneder op til havde folk gruet for Den Store Dag, men da aktionen endelig blev ført ud, gik alt forbløffende nemt. De "500 autonome stenkastende voldspsykopater fra helvede" var pist forsvundet.

Og ligesom den gæve George Bush jr. i sin tid havde svært ved at tøjle sin trang til hurtigt at flashe V-tegnet, var også politiets lokale talerør, Flemming Steen Munch, tydeligt stolt over hvor let aktionen var gået. Det hele lød næsten for godt til at være sandt. Og det var det også. De næste par dage gik Nørrebro amok – eller i hvert fald næsten amok. Brosten føg igennem luften, biler blev sat i brand, og sagesløse butiksejere måtte overvære hvorledes runderne til deres butikker blev knust. I en stuelejlighed i Bragesgade på det ydre Nørrebro forskansede jeg mig bag en voksende stabel flyttekasser. TV2 News kørte for fuldt drøn, og den dunkende lyd af helikoptere haglede ned over tagene. Det var som at være med i *Apocalypse Now*, og hvert øjeblik ventede jeg at høre Robert Duvall gjalde fra en megafon ud over bydelens brændende landskaber: "I love the smell of napalm in the morning!"

På TV-skærmen var det dog ofte svært at få øje på meget andet end politiets hollændervogne og en flok forvildede fotografer og journalister som vadede oven i hinanden i deres iver efter at være den første, den bedste til at rapportere om de næste par brædder der blev skrabet sammen til en barrikade før hollændervognene atter jævnedes dem med jorden. Jeg havde næsten ondt af de stakkels journalister der så ud som om de inderligt håbede at optøjerne ville mande sig sammen til at nå Bagdads højder.

Dagen efter vovede jeg mig ned på Nørrebrogade for at hente flyttekasser. Fra en lejlighed ved Blågårdsgade brølede Madness' *Our House* for fuldt drøn. Et kort øjeblik tænkte jeg på min tid som parcel-punker i Viborg med kronisk udlængsel og heftig dyrkelse af Michael Strunge og Joy Division. Nu havde jeg passeret de 30, gik rundt i min kærestes farfars duffelcoat, som jeg nyligt havde arvet, og var i færd med at flytte ud i en byrenoveret andelslejlighed med fransk altan og børnevenlig baggård på det mondæne Vesterbro.

Det var i det hele taget nogle mærkelige dage på Nørrebro, splittet mellem sympati for unge der blot ønsker sig et alternativt sted hvor deres musik og visioner kan få lov at gro i fred, og en voksende afsky for selvretfærdige ekstremister og asocial vold der retter sig imod fuldstændig tilfældige mål.

Henrik Stangerup skrev engang om et andet ungdomsoprør: "Måske var maj 68 bare en drøm. Drømmen om venlighed midt i det der hedder en moderne og bundforældet storby. Drømmen om at folk pludselig kommer ud af deres huse, ned på gaden, sætter sig under platantræerne, tænder ild til deres biler og giver sig til at snakke sammen om det der betyder noget. Om det at være ung. Om det at blive gammel. Om døden. Om kærligheden."